

ÎNCHEIERE

16 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului
Judecătorii:

Tatiana Vieru
Valentina Clevadî
Oleg Sternioală

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de Societatea Comercială ”Remaneo” Societate cu Răspundere Limitată împotriva deciziei din 31 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău,

adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată ”Remaneo” împotriva Biroului Vamal Bender cu privire la contestarea actului administrativ,

c o n s t a ț ă :

La data de 14 august 2015, SRL „Remaneo” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Bender solicitând anularea actului de audit post-vămuire nr.7/3 din 25.05.2015 și a deciziei de regularizare nr. 53 din 08.06.2015 privind dispunerea încasării de la SRL „Remaneo” a sumei de 47978,53 lei, constituită din obligația vamală în mărime de 37367,27 lei și penalitate 10611,26 lei.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin decizia de regularizare nr.53 din 08.06.2015 întocmită de Biroul Vamal Bender în baza actului de audit post-vămuire nr.7/3 din 25.05.2015 s-a dispus încasarea de la SRL „Remaneo” a sumei de 47978,53 lei constituită din 37367,27 lei obligații vamale și 10611,26 lei penalitate. Ambele acte au fost contestate în ordinea prevăzută de art. 288 și art. 289 Cod vamal.

Afirmă reclamantul că, la 21 iulie 2015 a primit răspunsul Serviciului Vamal prin care a fost respinsă contestația împotriva actului de audit post-vămuire nr.7/3 din 25.05.2015 și a deciziei de regularizare nr.53 din 08.06.2015, iar la 14 august 2015, în termenii prevăzuți de art.14 din Legea contenciosului administrativ a înaintat prezenta acțiune. La emiterea deciziei de regularizare Biroul Vamal Bender a aplicat art. 28 din Codul vamal, normă care la data adoptării actului contestat era abrogată.

La întocmirea actului de audit post-vămuire nr.7/3 din 25 mai 2015 inspectorii principali din cadrul Biroului Vamal Bender au constatat încălcarea de către SRL ”Remaneo” a art. 35 din Codul vamal, exprimată prin înstrăinarea în baza facturii fiscale seria FA nr. 1267603 din 13.08.2012 și facturii fiscale seria FA nr.1267604 din 14.08.2012 a două palane cu motor electric pentru construcții de tip PMG-1B-76103-03, cumpărătorului SRL „Ex Factor-Grup DFPC”, anterior importate în baza declarației vamale nr. 3019119537 din 02.11.2007 fără acordul organului vamal și fără achitarea drepturilor de import.

Relatează reclamantul că la 02 noiembrie 2007 a importat două palane cu motor electric pentru construcții de tip PMG-1B-76103-03 conform declarației vamale nr.3019119537 beneficiind de tratament tarifar favorabil cu scutirea de la plata drepturilor de import (TVA; taxa vamală).

Ulterior, conform Legii pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 103 din 16.05.2008, la art. 35 Cod vamal după textul „utilizarea mărfurilor” s-a introdus sintagma „pe parcursul a cel puțin 3 ani”. Considera că această modificare a art. 35 Cod vamal se extinde și asupra mărfurilor importate în anul 2007 de către SRL „Remaneo” și anume asupra celor două palane cu motor electric pentru construcții de tip PMG-1B-76103-03. Administrația SRL „Remaneo” s-a conformat condițiilor prevăzute de legiuitor, inclusiv înstrăinarea fiind efectuată cu respectarea termenului minim de 3 ani.

Mai menționează că, prin norma art. 35 Cod vamal modificată prin Legea nr.103 din 16.05.2008 s-au stabilit niște condiții pentru agenții economici pentru situațiile juridice constituite la acel moment, iar modificările care au fost operate la art.35 Cod vamal prin Legea privind modificarea și completarea unor acte legislative nr.267 din 23.12.2011 la care fac referință în actele contestate funcționarii Serviciului Vamal, nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

Considera reclamantul că, termenul de timp dintre data când a fost adoptată Legea nr.103 din 16.05.2008 și intrarea în vigoare a Legii nr.267 din 23.12.2011 este mai mare de trei ani, termen prevăzut de legea veche care guverna acea situație juridică la acel moment. Pîrîtul, însă, la întocmirea actelor contestate a făcut referire la încălcarea art.35 Cod vamal în redacția Legii nr.267 din 23.12.2011, fără a ține cont de prevederile în vigoare a art.35 alin.(2) Cod vamal, la momentul întocmirii actului de audit post-vămuire nr.7/3 din 25.05.2015 și emiterii deciziei de regularizare nr. 53 din 08.06.2015, care acordă dreptul de a fi utilizate bunurile în alte scopuri decât cele pentru care au fost importate fără achitarea drepturilor de import după expirarea termenului de 3 ani din momentul obținerii facilităților, dacă legislația pentru aplicarea facilităților fiscale și vamale nu prevede altfel.

Sușține reclamantul că, pârătul la întocmirea actelor contestate nu a invocat norme materiale imperative a legislației fiscale și vamale în vigoare la data emiterii actelor prin care ar stabili obligația ”SRL „Remaneo” de a plăti drepturile de import după expirarea termenului de 3 ani din momentul obținerii facilităților pentru cele două palane cu motor electric importate.

La adoptarea actului de audit post-vămuire nr.7/3 din 25.05.2015 și a deciziei de regularizare nr.53 din 08.06.2015, funcționarii Biroului Vamal Bender, urmau să aplice norma art.35 Cod vamal în redacția Legii pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr.324 din 23.12.2013 și redacția Legii pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr.64 din 11.04.2014 care expres prevede că mărfurile care au fost puse în circulație cu acordarea facilității fiscale și vamale pe motivul destinației lor finale până la 01 ianuarie 2014 pot fi utilizate în alte scopuri decât cele pentru care au fost importate în condițiile prevăzute la alin. (2), care, la rîndul său, stipulează că mărfurile pot fi utilizate în alte scopuri decât cele pentru care au fost importate, fără achitarea drepturilor de import, după expirarea termenului de 3 ani din momentul obținerii facilităților, dacă legislația pentru aplicarea facilităților fiscale și vamale nu prevede altfel.

Noua redacție a art.35 din Codul vamal, care este în vigoare la moment este mai blîndă și clară, respectiv nu poate fi incriminată SRL „Remaneo” încălcarea prevederilor art.35 Cod vamal.

Indică reclamantul că la emiterea deciziei de regularizare, pârâtul neîntemeiat a aplicat art. 127⁴ Cod vamal, deoarece SRL „Remaneo” nu a scos ilegal de sub supraveghere vamală cele două palane cu motor electric pentru construcții de tip PMG-1B-76103-03; incorect a aplicat prevederile art.127⁵ alin.(1) lit. c) Cod vamal, fiindcă nu a fost încălcată norma art. 35 Cod vamal; incorect a aplicat art.184¹ Cod vamal, deoarece norma dată nu se aplică raportului juridic în cauză, respectiv incorect și neîntemeiat au fost aplicate prevederile art. 202⁷ Cod vamal și art.228 Cod fiscal.

Prin hotărârea din 28 decembrie 2015 a Judecătoria Căușeni, cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Remaneo” împotriva Biroului Vamal Bender, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 31 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul depus de SRL „Remaneo” și menținută hotărârea din 28 decembrie 2015 a Judecătoria Căușeni.

La data de 28 iulie 2016, SRL „Remaneo” a declarat recurs împotriva deciziei din 31 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța de apel nu au aplicat legea care urma să fie aplicată, aplicând o lege care nu trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea. Susține că instanțele inferioare nu au analizat obiectiv, multiaspectual, complet și nemijlocit toate circumstanțele de fapt și probele prezentate de către recurent.

Conform art. 434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 31 mai 2016. Conform materialelor pricinii, decizia instanței de apel a fost expediată recurentului la data de 20 iunie 2016, însă date despre recepționarea acesteia lipsesc. Recursul declarat la data de 28 iulie 2016 se consideră a fi declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL „Remaneo”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Remaneo”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de SRL ”Remaneo”, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea Comercială ”Remaneo” Societate cu Răspundere Limitată împotriva deciziei din 31 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Tatiana Vieru

Judecătorii

Valentina Clevadi

Oleg Sternioală